

βουκίνα ἡ, Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) βουκ-κίνα Ρόδ. γουκ-κίνα Ρόδ. κουκ-κίνα Ρόδ. μπουκίνα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ Λατίν. *bucina* ἢ *buccina*.
Βούκινο 1, ὁ 1δ.

βουκινάδα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούκινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (1). Εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως συνετέλεσε καὶ τὸ πρασινάδα.

Συνήθως κατὰ πληθ. βουκινάδες, φύλλα πράσινα στρογγυλά καὶ βαθουλλά, τὰ ὅποια φυτρώνουν εἰς παλαιούς τοίχους (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ βουκίνου).

βουκινάκι τό, Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούκινο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Εἶδος μικροῦ ἐπιμήκους κοιλίου χρησιμεύοντος εἰς τὴν λαϊκὴν ἱατρικὴν ὡς φάρμακον κατὰ τῶν λειχήνων.

βουκινίζω Κέρκ. Κρήτ. Λευκ. Ρόδ. Χίος — Λεξ. Περίδ.

Τὸ μεταγν. βουκινίζω.

1) Σαλπίζω διὰ βουκίνου Κρήτ. Λευκ. Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. 2) Μεταφ. διατυμπανίζω, διαδίδω Κέρκ. Χίος: Ἡ γειτόνισσα ἔς τὸ φόρο τὸ βουκινίζει Κέρκ.

βουκίνισμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουκινίζω.

Τὸ διὰ βουκίνου σάλπισμα.

βούκινο τό, πολλαχ. βούκ'νον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βούκ-κίνο Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) βούκ-κίνο Ρόδ. (Ἀπολακ.) βούτσινο Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Ἴος Κύθν. Πάτμ. Πελοπν. (Δημητσάν.) οὐκίνο Κάρπ. βούκινο Κρήτ. (καὶ βούκινο) Μύκ. βούτσινο Ἀπουλ. μούκινο Ἰκαρ. βούκινος ὁ, Πελοπν. (Μάν.) βούκινος Ἀμοργ. Ἡπ. Πελοπν. (Γέρμ. Μάν. Λακων.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βούκινον.

1) Σάλπιγξ συνήθως ἐκ κέρατος ἢ κόχλου μεγάλου πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: Φρ. Ἐγινε ἢ εἶναι βούκινο (ἐπὶ πράγματος καταστάντος πασιγνώστου) πολλαχ. Ἐβγήκε βούκινο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. || Παροιμ. Ὁ κόσμος τὸ χεὶ βούκινο κ' ἢ γραιὸ κρυφὸ καμάρι ἢ κρυφὸ μυστήριον ἢ κρυφὴ κουβέντα (ἐπὶ τοῦ προσπαθοῦντος νὰ συγκαλύψῃ πράξιν ἐπίμεμπτον ἤδη καταστῆσαν γνωστὴν) πολλαχ. β) Εἶδος θαλασσίου κοιλίου Κύθν. γ) Τὸ κογγύλιον πορφύρα Ἴος Πάτμ. 2) Δοχεῖον διὰ τοῦ ὁποίου ἀντλοῦν ἔλαιον Ἀνδρ. 3) Ὁ ὀχετὸς τοῦ ὕδρομύλου, διὰ τοῦ ὁποίου καταπίπτει τὸ ὕδωρ κινεῖ τὸν τροχόν, τὴν φτερωτὴν Κάρπ. Χίος. 4) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούκινος, φυτὸν ἀκανθῶδες μὲ καυλὸν ὑψηλὸν καὶ κοῖλον (1δ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1,7) Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.) 5) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούκινο, ὁ τῶν ἀρχαίων νάρκισσος ὁ κυπελλοφόρος (*narcissus tazetta*), τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος ἐν τῷ μέσῳ εἶναι κοῖλον (1δ. ΜΣτεφανίδ. ἐνθ' ἀν.) 6) Ὑπὸ τὸν τύπ. βούκινος, εἶδος λαχάνου Ἡπ.

βουκλείδα ἡ, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοῦς καὶ κλειδί.

Τὸ ἐξέχον ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἀγκιστρώνεται εἰς τὰ λουριά τοῦ ζυγοῦ.

βουκόλακας ὁ, ἀμάρι. βουροκόλακας Κέως.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος, παρ' ὃ καὶ βουροκόλος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκας κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Βοσκὸς βοῶν. Συνών. βουκόλος 1.

βουκολάκι τό, Κρήτ. βουκαλάκι Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς βοσκὸς βοῶν. Συνών. βουκόλι (1), βουκολίδι, βόκολο (1δ. βουκόλος 1 β), βουκολούδι.

βουκολεῖο τό, βουκολεῖον Κύπρ. βουκολεῖο Εὐβ. (Κάρυστ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Ὀλυμπ. Πυλ.) κ. ἀ. — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 14—Λεξ. Βλαστ. 286 καὶ 288 Δημητρ. βουκολεῖο Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) κ. ἀ. β'κουλεῖο Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἀ. βουροκολεῖο Κέως Πελοπν. (Μαντίν. Μεσσ.) κ. ἀ. βουροκολεῖο Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Πυλ.) κ. ἀ. βουροκολεῖο Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Λοκρ. Παρνασσ.) βουροκολεῖο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Σουδεν.) κ. ἀ. βουροκολεῖο Πελοπν. (Μεσσ.) Σκῦρ. βουκολεῖος ὁ, Πόντ. (Ὁφ. Σούρμ. Τραπ.) βουροκολεῖος Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βουροκολεῖον Πβ. καὶ ἀρχ. βουκόλιον. Διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ρ εἰς τὸ βουροκολεῖο 1δ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνῇ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Στάβλος βοῶν, βουστάσιον Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ. Πυλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. 286 Δημητρ.: Ἄσμ.

Βουβάλα εἶν' ἔς τὸ βουροκολεῖο κτ' ἄλλο βουβάλι παίρνω, ἐμένα ἢ μαννούλλα μου δὲ θὰ μὲ ξανακάνῃ

Ἀρκαδ. Συνών. 1δ. ἐν λ. βοῖδοκάλυβο. 2) Τόπος ὅπου βόσκουν βόες Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ. Σουδεν.) Πόντ. (Ὁφ. Σούρμ. Τραπ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἀ. — ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κάποτε μέσ' ἔς τὴν φεγγαριὰ μονακὴν τὸ ἀγροικεῖται μακρόθεν ἀπὸ τὰ βουροκολεῖα τὰ ξεμοναχισμένα

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουροκολεῖα τά, Ἀνδρ. Ὀυκολεῖ τό, Κάρπ. 3) Ἀγέλη βοῶν, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἄλλων ζώων (ἵππων κττ.) Εὐβ. (Ἀκρ. Κάρυστ. Στρόπον. Ψαχν. κ. ἀ.) Ἡπ. Κέως Κύπρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. Μαντίν. Μεσσ. Πυλ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Λεπεν. Λοκρ. Παρνασσ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. 288 Δημητρ.: Ἄσμ.

Βρίσκει τ' ἀρκοῦντα βουροκολεῖο καὶ τὰ λεοντάρια ἀγέλη Ἡπ.

Τῆς δίνουν βαλμαρεῖο ἄλογα καὶ βουροκολεῖο γελᾶδα Μεσσ.

Γιὰ σήκου ἀπάν', Ἀντώνι μου, γὰ κάρης ἔνα χάξι, πῶς κυνηγᾷ τὴν Τουρκιὰ σὰ βουροκολεῖο γελᾶδα Παρνασσ. 4) Ἐπιρρηματ., ἀγελήδων Στερελλ. (Παρνασσ.): Βουροκολεῖο τοὺς πάτι.

Πβ. βουροκολεῖα.

βουκολεύω Χίος βουκολεύω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ., ὁ δὲ τύπ. βουκολεύω καὶ παρὰ Βλάχ.

Βόσκω βοῦς. Συνών. βουκολεῖω (1).

βουκόλι (1) τό, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουκόλος.

Παιδίον βόσκον βοῦς. Συνών. 1δ. ἐν λ. βουκολάκι.

βουκόλι (2) τό, ἀμάρι. βουκόλ' Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βουκόλιον.

Ἀγέλη ζώων βοσκομένων.

